

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Grzegorz Karaś

Protokolant: Błażej Łój

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2015 we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa D. B. i J. B.

przeciwko Bankowi (...) S.A. w W.(...)Oddział we W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powodów na rzecz strony pozwanej 7.217 zł zwrotu kosztów procesu;

III. niewiszczoną opłatą sądową od pozwu, od której powodowie zostali zwolnieni obciąża Skarb Państwa - Sąd Okręgowy we Wrocławiu.

UZASADNIENIE

Powodowie wnieśli o pozbawienie wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty z dnia 6 marca 2002 r. wydanego przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu w sprawie I Nc 22/02 a zasądzonego od powodów na rzecz pozwanego w niniejszej sprawie kwotę 186.600 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26.11.2001 i 1/6 prowizji komisowej w kwocie 310 zł oraz kosztami procesu w wysokości 7.732,50 zł.

Na uzasadnienie pozwu powodowie podali, że na podstawie zaskarżonego nakazu zapłaty zaopatrzonego w klauzulę wykonalności prowadzone jest przeciwko powodom jako dłużnikom postępowanie egzekucyjne pod sygn. KM (...). Pismem z dnia 6.06.2014 r. komornik skierował egzekucję do wynagrodzenia za pracę D. B. i dokonał zajęcia przysługującego jej wynagrodzenia za pracę i zasiłku chorobowego. Komornik dokonał zajęcia wynagrodzenia za pracę pomimo, że w toku postępowania egzekucyjnego komornik dokonał zajęcia i zbycia nieruchomości należącej do powodów jako dłużników położonej we W. przy ul. (...) za cenę 287.000 zł. Uzyskana cena sprzedaży nieruchomości w całości pokryła egzekwowane w toku postępowania egzekucyjnego należności, a zatem brak jest podstaw do dalszego prowadzenia postępowania egzekucyjnego, a co za tym idzie uzasadnione jest pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, a prowadzone przeciwko dłużnikom postępowanie egzekucyjne powinno być umorzone.

W dalszych pismach procesowych powodowie podnieśli dodatkowe zarzuty przeciwko tytułowi egzekucyjnemu. Podali, że wierzyciel uzyskał ze sprzedaży nieruchomości dłużników kwotę wyższą od należności głównej i a wierzyciel nieprawidłowo zaliczył uzyskaną w toku egzekucji kwotę w pierwszej kolejności na należne odsetki a nie na należność główną. W ocenie powodów wierzyciel nie jest uprawniony do dokonania rozliczeń uzyskanych w toku postępowania egzekucyjnego kwot według zasad wynikających z art. 451 § 1 zd. 1 KPC. Według powodów zaliczenie uzyskanej w toku egzekucji kwoty w pierwszej kolejności na odsetki narusza art. 5 KC i nie może korzystać z ochrony prawnej. (pismo z 28.02.2014 – k. 106). Powodowie podnieśli także zarzut przedawnienia roszczenia określonego w nakazie zapłaty, bowiem po sprzedaży nieruchomości od roku 2011 nie prowadzono żadnych czynności egzekucyjnych przeciwko

powodom, a wierzyciel dopiero 29.04.2014 r. wskazał komornikowi inne sposoby prowadzenia egzekucji. Wobec wskazania przez Bank we wniosku egzekucyjnym z 12.12.2005 r. jako sposobu prowadzenie egzekucji egzekucją z mieszkania i ruchomości komornik nie mógł prowadzić egzekucji z innych składników majątku. Ponieważ w ocenie powodów postępowanie egzekucyjne uległo umorzeniu z mocy prawa co najmniej w roku 2012. Na skutek bezczynności dłużnika (art. 823 KPC), to wniosek egzekucyjny z 12.12.2005 r. nie przerywał biegu przedawnienia roszczeń wynikających z nakazu zapłaty z 6.03.2002 r. Powodowie twierdzili, że termin biegu przedawnienia rozpoczął się w roku 2002 i zakończył w roku 2012, a zatem roszczenie Banku jest przedawnione. W ocenie powodów wobec umorzenia z mocy prawa postępowania egzekucyjnego KM (...), inicjujący je wniosek z 2005 r. nie wywołuje skutków w postaci przerwania biegu przedawnienia roszczenia określonego w nakazie zapłaty z 6.03.2002 r., a co za tym idzie roszczenie Banku jest przedawnione a zatem tytuł egzekucyjny powinien być pozbawiony wykonalności. Dochodzenie przez wierzyciela wierzytelności przedawnionych nie zasługuje na ochronę prawną z uwagi na spełnienie roszczenia w znacznej części oraz zasady współżycia społecznego. Roszczenie nie jest przedawnione a dochodzenie roszczenia przez Bank nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego z uwagi na aktualną sytuację majątkową i osobistą powodów. (pismo z dnia 18.08.2015 r. – k. 157)

Pozwany wierzyciel wniósł o oddalenie powództwa w całości. W odpowiedzi na pozew i dalszych pismach procesowych podniósł, że powodowie będący dłużnikami pozwanego nie wykazali istnienia okoliczności wskazanych w art. 840 KPC a uzasadniających pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności. Pozwany wskazał, że wierzyciel jest uprawniony z mocy art. 451 § 1 KC do zaliczenia wyegzekwowanej od dłużnika kwoty w pierwszej kolejności na poczet należności ubocznych. Wierzyciel w pierwszej kolejności zaliczył uzyskaną w toku egzekucji kwotę na wymagalne odsetki, co skutkuje, że zasądzona nakazem zapłaty należność nie została przez dłużników (powodów) spłacona. Pozwany podał, że prócz zasądzonej nakazem należności głównej w wysokości 186.600 zł, odsetki ustawowe od tej kwoty naliczone za okres od dnia wymagalności do dnia przekazania wierzycielowi wyegzekwowanej kwoty wynosiły 229.843,91 zł. Do tego dochodziły koszty procesu, koszty postępowania egzekucyjnego i zasądzona prowizja komisowa. Kwota uzyskana z toku egzekucji nie zaspokoila całej wierzytelności pozwanego wierzyciela. Ponadto pozwany podał, że to sami powodowie przyczynili się do takiej wysokości odsetek nie realizując dobrowolnie prawomocnego nakazu zapłaty i podejmując kroki zmierzające do przedłużenia postępowania egzekucyjnego. Pozwany podniósł ponadto, że w sprawie nie nastąpiło przedawnienie roszczenia. Roszczenia pozwanego stwierdzone zostały prawomocnym orzeczeniem sądu, zatem korzystają z 10 letniego okresu przedawnienia określonego w art. 125 § 1 KPC. Egzekucja wierzytelności pozwanego została wszczęta po raz pierwszy przed upływem dziesięcioletniego okresu przedawnienia. We wniosku egzekucyjnym w sprawie kierowanej przeciwko dłużnikom, wierzyciel jako podstawowy sposób egzekucji wskazano egzekucję z nieruchomości. Do sprzedaży nieruchomości doszło na licytacji w dniu 15.05.2009 r. i niezależnie od stanowiska dłużników, postępowanie egzekucyjne nie uległo umorzeniu na skutek bezczynności wierzyciela a zostało zakończone na skutek sprzedaży nieruchomości zgodnie z wnioskiem wierzyciela. Zatem nie doszło do upływu 10 letniego okresu przedawnienia roszczenia a zarzut przedawnienia roszczenia jako podstawy powództwa jest bezzasadny. Egzekucja przeciwko powodowi toczy się w dalszym ciągu a jest nieskuteczna nie z powodu bezczynności wierzyciela lecz nieskuteczności działań komornika.

Nadto sytuacja osobista powodów pozostaje bez związku z istnieniem wierzytelności pozwanego dłużnika. Fakt toczących się przeciwko powodowi postępowań nie spowodował ani zapłaty ani przedawnienia roszczeń pozwanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W sprawie I Nc 22/02 prowadzonej przez tutejszym sądem Bank (...) S.A. w W. (...) Oddział we W. jako wierzyciel wystąpił przeciwko D. B. i J. B. z pozwem o zapłatę. Prawomocnym nakazem zapłaty z dnia 6 marca 2002 r., wydanym w postępowaniu nakazowym, Sąd Okręgowy we Wrocławiu nakazał J. B. i D. B. aby zapłacili solidarnie Bankowi (...) S.A.(...)Oddział we W. kwotę 186.600 zł z weksla wraz z ustawowym odsetkami od dnia 26.11.2001 r., 1/6 prowizji komisowej w kwocie 310 zł oraz kwotę 7.732,50 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 5.000 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Nakaz uprawomocnił się i został zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

Dowód: nakaz zapłaty – k. 5, okoliczność bezsporna.

Na podstawie prawomocnego nakazu wierzyciel wszczął egzekucję przeciwko dłużnikom. Egzekucja prowadzona była z nieruchomości lokalowej należącej do dłużników pod sygnaturą KM (...). W toku egzekucji komornik dokonał zbycia lokalu i w dniu 7.04.2011 r. przekazał wierzycielowi kwotę 237.985,83 zł. Wierzyciel otrzymaną kwotę zarachował w pierwszej kolejności na należności uboczne w tym odsetki ustawowe naliczone zgodnie z nakazem od dnia 26.11.2001 r.

Dowód : informacja komornika z dnia 30.06.2011 r. (k. 6),

Akta I Co 150/06

Wyliczenie odsetek przedstawia się następująco:

Kwota zaległości: 186.600 zł			
Okres	Ilość dni	Stopa procentowa	Kwota odsetek
27.11.2001-14.12.2001	18	30%	2760.66zł
15.12.2001-24.07.2002	222	20%	22698.74zł
25.07.2002-31.01.2003	191	16%	15623.28zł
01.02.2003-24.09.2003	236	13%	15684.62zł
25.09.2003-09.01.2005	473	12.25%	29622.11zł
10.01.2005-14.10.2005	278	13.5%	19186.57zł
15.10.2005-14.12.2008	1157	11.5%	68022.09zł
15.12.2008-07.04.2011	844	13%	56092.47zł
Suma odsetek (po zaokrągleniu do dziesiątek groszy): 229.690,60 zł			

Informacje znane sądowi z urzędu.

Ponieważ egzekucja nie doprowadziła do spłaty całego długu, komornik po przekazaniu środków ze sprzedaży lokalu prowadził ją w dalszym ciągu. W dniu 6.06.2014 r. komornik dokonał zajęcia wynagrodzenia za pracę oraz wierzytelności zasiłku chorobowego dłużniczki. Egzekucja prowadzona jest w dalszym ciągu, dług nie został spłacony w całości.

Dowód : zajęcie komornicze z dnia 6.06.2014 r.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu w całości. Powodowie złożyli pozew o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 6 marca 2002 r. wydanego przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu w sprawie I Nc 22/02 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

Problematykę pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności (powództwa opozycyjnego) reguluje art. 840 KPC. Zgodnie z treścią art. 840 § 1 KPC, dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

- 1) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;
- 2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie;
- 3) małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787, wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

Powództwo opozycyjne o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego określone w art. 840 k.p.c. jest sposobem obrony merytorycznej przed prowadzoną egzekucją, pozwalającym na pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, jeżeli prowadzenie egzekucji na podstawie tego tytułu narusza prawa podmiotowe dłużnika wynikające z prawa materialnego. Zmierza ono do odmiennego, niż to wynika z tytułu wykonawczego, ukształtowania prawa. Jest to zatem powództwo niezależne od podstawy roszczenia i rozstrzygnięcia objętego tytułem wykonawczym, zmierza bowiem do pozbawienia wykonalności tego tytułu nie dlatego, że tytuł egzekucyjny nie odpowiadał prawu w dacie jego powstania (wydania orzeczenia), lecz dlatego, że nastąpiły po powstaniu tytułu - zdarzenia, które wyłączają dopuszczalność egzekucji (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACz 107/13).

Powodowie swoje powództwo wywodzili z art. 840 § 1 pkt 2 KPC wskazując, że po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Uzasadniając swoje stanowisko powodowie powoływali się na następujące okoliczności powodujące ich zdaniem wygaśnięcie roszczenia wynikającego z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 6 marca 2002 r.:

1. zaspokojenie wierzyciela – kwota uzyskana ze sprzedaży lokalu pokryła egzekwowane w toku postępowania egzekucyjnego należności wierzyciela (pозwanego) brak jest więc podstaw do dalszego prowadzenia egzekucji.
2. Wierzyciel nie jest uprawniony do dokonania rozliczeń uzyskanych w toku postępowania egzekucyjnego kwot według zasad wynikających z art. 451 § 1 zd. 1 KPC i powinien uzyskaną w toku egzekucji kwotę zaliczyć w pierwszej kolejności na należność główną a nie na wymagalne odsetki.
3. Należności objęte nakazem zapłaty z 6.03.2002 r. uległy przedawnieniu.
4. Dochodzenie przez wierzyciela w dalszym ciągu wierzytelności nie zasługuje na ochronę prawną z uwagi naruszające zasady współżycia społecznego dochodzenie w dalszym ciągu roszczenia mimo jego spełnienia roszczenia w znacznej

części z uwagi na zaliczenie uzyskanej w toku egzekucji kwoty w pierwszej kolejności na odsetki. W ocenie powodów takie zachowanie pozwanego narusza art. 5 KC i nie może korzystać z ochrony prawnej.

W ocenie sądu żaden z pownoszonych przez powodów zarzutów nie skutkowało wygaśnięciem ich zobowiązania określonego w prawomocnym nakazie zapłaty. Odnosząc się szczegółowo do poszczególnych do poszczególnych zarzutów wskazać należy, co następuje.

Zarzut 1 spełnienia świadczenia przez powodów. Wbrew stanowisku powodów, nie zaspokoił oni wierzyciela w całości. Wierzytelność określona została prawomocnym nakazem zapłaty z dnia 6.03.2002 r. (I Nc 22/02 – k. 5) W nakazie tym zasądzono od J. B. i D. B. na rzecz wierzyciela – Banku (...) S.A. kwotę 186.600 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26.11.2001 r., 1/6 prowizji komisowej w kwocie 310 zł oraz kwotę 7.732,50 zł kosztów procesu. Powodowie będący dłużnikami banku nie spłacili dobrowolnie swojego długu określonego w nakazie zapłaty, skutkiem czego wierzyciel wszczął egzekucję kierując ją do pierwotnie do mieszkania położonego we W. przy ul. (...). W toku egzekucji Komornik zbył mieszkanie dłużników i uzyskał ze sprzedaży wyegzekwował kwotę 287.000 zł. Z ceny sprzedaży wierzyciel uzyskał kwotę 237.985,83 zł. Na dzień częściowego zaspokojenia wierzyciela dług powodów wobec pozwanego z tytułu należności głównej i odsetek wynosił łącznie ponad 416.290 zł, (należność główna w wysokości 186.600 zł, odsetki w wysokości ustawowej 229.690,60 zł) do tego dochodziły także koszty procesu i koszty postępowania egzekucyjnego.

Jak z powyższego wynika wierzyciel (pozwany bank) nie uzyskał zaspokojenia swojej wierzytelności a co za tym idzie wierzytelność ta nie wygasła, powodowie w dalszym ciągu pozostawali dłużnikami i nie zachodziły przesłanki pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności określone w art. 840 § 1 pkt. 3 KPC.

Zarzut 2 – nieprawidłowe zaliczenie uzyskanej przez wierzyciela kwoty na odsetki a nie na należność główną. Zarzut ten w ocenie sądu jest całkowicie bezzasadny. Rozliczenie kwoty uzyskanej w toku postępowaniu egzekucyjnym odbywa się według zasad postępowania egzekucyjnego. Nie ma jednak przesłanek do twierdzenia, że w postępowaniu egzekucyjnym wierzyciel nie ma uprawnienia do zaliczenia uzyskanej kwoty w pierwszej kolejności na należności odsetkowe. Zgodnie z art. 451 § 1 zd 2 KC to co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenie główne. Możliwość ta nie jest ograniczona w toku postępowania egzekucyjnego. Jedynym wyjątkiem w tym zakresie jest postępowanie upadłościowe, w którym odsetki naliczane są jedynie do dnia ogłoszenia upadłości. W ocenie sądu wyrwane z kontekstu zdanie komentarza autorstwa B. R. powołane w piśmie z dnia 28.02.2014 r. nie daje podstawy do twierdzenia powodów o niemożliwości zaliczenia uzyskanej w toku egzekucji kwoty wpierv na wymagalne odsetki a później na należność główną. Niezależnie od sposobu zaliczenia kwoty uzyskanej w toku egzekucji podkreślić należy, że na dzień spełnienia świadczenia wymagalna wierzytelność obejmująca tak należność główna jak i odsetki (416.290 zł) i koszty dodatkowe przekraczała znacznie kwotę uzyskana ze sprzedaży nieruchomości powodów (237.985,83 zł.) Zatem niezależnie od sposobu zarachowania otrzymanej kwoty wierzyciel – pozwany bank nie uzyskał zaspokojenia a co za tym idzie wierzytelność nie wygasła bowiem świadczenie nie zostało przez dłużników spełnione. Dodać także należy, że powodowie jako dłużnicy mieli możliwość dobrowolnego zaspokojenia obciążającego ich długu, czego jednak nie uczynili, powodując konieczność prowadzenia przez wierzyciela postępowania egzekucyjnego i narastanie długu w postaci odsetek. Nie spełniając świadczenia spowodowali narastanie odsetek aż do wysokości przekraczającej należność główną.

Odnosząc się do naruszenia przez pozwany bank zasad współzycia społecznego poprzez zaliczenie uzyskanej kwoty w pierwszej kolejności na odsetki, to wskazać należy, że powód nie podał jakie to zasady współzycia społecznego lub przepisy prawa bezwzględnie obowiązującego zostały przez pozwanego naruszone. Nadto z ochrony art. 5 KC nie może korzystać osoba, która sama zasady te narusza. Powodowie nie płacąc przez lata swojego długu naruszyli zasady lojalności kontraktowej. Powodowie sami przyczynili się to narastania wierzytelności bo nie spłacali swojego długu przez wiele lat. Wysokość narosłych odsetek wynikała z zachowania samych powodów. Gdyby powodowie zapłacili swój dług odsetki by nie narosły, nie powstałyby koszty procesu ani koszty egzekucyjne.

Zarzut 3 – przedawnienie roszczenia. Powodowie twierdzili, że wierzytelność pozwanego banku wygasła na skutek przedawnienia roszczenia. W ocenie powodów wobec upływu terminu skutkującego umorzeniem z mocy prawa postępowania na skutek bezczynności wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym umorzenia KM (...). Powodowie twierdzili, że inicjujący postępowanie egzekucyjne wnioski z 2005 r. z tego powodu nie wywołuje skutków w postaci przerwania biegu przedawnienia roszczenia określonego w nakazie zapłaty z 6.03.2002 r., a co za tym idzie roszczenie Banku jest przedawnione tytuł egzekucyjny powinien być pozbawiony wykonalności.

Stanowisko powodów jest całkowicie oderwane od zasad określających zasady przedawnienia roszczeń pieniężnych. Zgodnie z art. 125 KC roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu (...) przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu. Natomiast zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 KC bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

W rozpoznawanej sprawie wierzyciel legitymujący się prawomocnym tytułem egzekucyjnym wszczął egzekucję z majątku powodów, która okazała się częściowo skuteczna. Egzekucja ta doprowadziła do częściowego zaspokojenia wierzyciela a jej wszczęcie spowodowało przerwę w biegu terminu przedawnienia. Zupełnie bezpodstawny jest tok wyводу powodów i twierdzenie, że egzekucja prowadzona z wniosku wierzyciela, w toku której sprzedano nieruchomości dłużników i zaspokoiono część roszczenia pozwanego wierzyciela nie przerwała przedawnienia roszczenia z powodu jej umorzenia z mocy prawa (art. 823 KPC) a co za tym idzie braku zastosowania art. 182 § 2 KPC. Podkreślić należy, że egzekucja ta prowadzona jest w dalszym ciągu i w jej trakcie zajęto wynagrodzenie za pracę pozwane, co było bezpośrednią przyczyną złożenia niniejszego pozwu. Nawet jeżeli dalsza egzekucja zostanie umorzona z powodu bezczynności wierzyciela lub z innych powodów, to nie można przyjąć, że nie została wszczęta i nie przerwała biegu przedawnienia roszczenia. Przedawnieniu może ulec roszczenie a nie sposób prowadzenie egzekucji. Jeżeli wierzyciel złożył wniosek egzekucyjny i egzekucja była prowadzona z majątku dłużnika, to niezależnie od wskazanego sposobu prowadzenia egzekucji, termin biegu przedawnienia ulega przerwaniu. Powód zdaje się nie zauważać, że przeciwko niemu prowadzono, skuteczną częściowo egzekucję, a bieg przedawnienia został przerwany przez wszczęcie egzekucji.

Z tych też powodów w ocenie sądu nie doszło do przedawnienia roszczenia a tym samym roszczenie nie wygasło, co z kolei nie mogło prowadzić do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności.

Zarzut 4 – naruszenie przez pozwanego banku zasad współzycia społecznego wyrażające się dochodzeniem przez wierzyciela w dalszym ciągu wierzytelności i prowadzenie postępowania egzekucyjnego pomimo jego częściowego spłacenia długu oraz z uwagi na zaliczenie uzyskanej w toku egzekucji kwoty w pierwszej kolejności na odsetki. W ocenie powodów takie zachowanie pozwanego narusza art. 5 KC i nie może korzystać z ochrony prawnej.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że powodowie nie podali jakie to zasady współzycia społecznego lub przepisy prawa bezwzględnie obowiązującego zostały przez pozwanego naruszone. Nie można przyjąć, że dochodzenie przez wierzyciela prawomocnie zasądzonej wierzytelności w oparciu o obowiązujące przepisy prawa stanowi naruszenie zasad współzycia społecznego. Bezzasadny jest argument, że wobec częściowego zaspokojenia wierzytelności dalsze jej dochodzenie jest w jakikolwiek sposób niezgodne z zasadami współzycia społecznego. Wierzyciel ma pełne prawo egzekwowania swojej wierzytelności aż do całkowitego jej zaspokojenia. Także drugi argument dotyczący nieprawidłowego zaliczenia uzyskanej w toku egzekucji kwoty okazał się bezzasadny. Jak wyżej wskazano pozwany jako wierzyciel posiadał uprawnienie do zaliczenia uzyskanej w toku egzekucji kwoty w pierwszej kolejności na należności uboczne – odsetki, a korzystanie z tego uprawnienia nie może być oceniane jako naruszające zasady współzycia społecznego.

Nadto, co wymaga szczególnego podkreślenia, z ochrony określonej art. 5 KC nie może korzystać osoba, która sama zasady te narusza. Powodowie nie płacąc przez lata swojego długu naruszyli zasady lojalności kontraktowej. Powodowie sami przyczynili się to narastania wierzytelności do takiego stopnia, że odsetki przerosły roszczenie główne, bowiem nie spłacali swojego długu przez wiele lat. Wysokość narosłych odsetek wynikała z zachowania samych powodów. Gdyby powodowie zapłacili swój dług odsetki by nie narosły, nie powstałyby koszty procesu ani koszty egzekucyjne.

Sąd dokonał ustalenia okoliczności faktycznych w oparciu o twierdzenia stron oraz dokumenty w postaci nakazu zapłaty, korespondencji z komornikiem oraz akt sądowych. Sąd oddalił wnioski dowodowe złożone przez powodów przy pismach z 16 czerwca 2015 r., 15 lipca 2015 r. i 18 sierpnia 2015 r., bowiem wnioski te były nieistotne z punktu widzenia podstawy żądania pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności określone w art. 840 KPC.

W toku postępowania ogłoszono upadłość powódki D. B.. Sąd zgodnie z art. 174 § 1 pkt 4 KPC zawiesił postępowanie wobec niej i zawiadomił syndyka o możliwości wstąpienia do procesu po stronie powodowej za powódkę. Syndyk złożył oświadczenie o odmowie wstąpienia do procesu. Wobec odmowy wstąpienia syndyka do procesu sąd podjął postępowanie z udziałem powódki. Zatem powódka na skutek odmowy syndyka do wstąpienia do procesu posiadała legitymację procesową do samodzielnego występowania w procesie. Z tego też powodu Sąd podjął postępowanie zawieszone wobec powódki i przeprowadził z jej udziałem czynności procesowe.

Reasumując w niniejszej sprawie powodowie nie wykazali istnienia przesłanek pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności określonych w art. 840 § 1 KPC. Nie wykazali zaistnienia okoliczności skutkujących wygaśnięciem roszczenia lub niemożnością jego egzekwowania. Z tego też powodu powództwo zostało oddalone w całości

Orzeczenie o kosztach procesu należnych pozwanemu zostało wydane na podstawie art. 98 KPC.

Wobec zwolnienia powodów od kosztów sądowych nieuiszczona opłata sądową od pozwu obciążony został Skarb Państwa – Sąd Okręgowy we Wrocławiu.